

H A R O L D R O B B I N S

A woman with blonde hair styled in a classic 1950s fashion, wearing a black bikini with white polka dots and red high-heeled sandals. She is leaning over a large red wheel with a white tire, looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and industrial.

**STALLION:
HEVOSVOIMIEN KUNINGAS**

 SAGA
EGMONT

Harold Robbins

Stallion
Hevosvoimien kuningas

SAGA Egmont

Stallion: hevosvoimien kuningas

Translated by Anja Meripirtti

Original title: The Stallion

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1995, 2021 Harold Robbins and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726620108

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

*Vaimolleni Jannille,
Viimeinen jää rakkaimmaksi.*

Prologi

Eräänä kesäisenä päivänä vuonna 1939 kuusikymmentäyksivuotias Loren Hardeman tapasi detroitilaisessa puistossa kahdeksanvuotiaan Angelo Perinon. Hardeman istui pyörätuolissa ja hoitaja työnsi häntä puiston halki. Angelo polki Bugattin polkuautomallia, jonka isoisa oli teettänyt Italiassa erityisesti häntä varten.

Loren Hardeman huomasi että auto toimi kehnosti – sen nopeus ei kiihtynyt loivassa alamäessä huolimatta siitä, kuinka raivokkaasti pikkupoika polki. Loren sanoi, että hän voisi ehkä korjata sen. Hän tarttui luonnoslehtiöön ja suunnitteli pikkupojan polkuautoon säädettävän vaihteiston.

Angelolla ei ollut aavistustakaan siitä, että pyörätuolissa istuva mies oli maan neljänneksi suurimman autotehtaan Bethlehem Motorsin pääjohtaja. Hän oli perustanut yhtiön ja hallitsi sitä kuin lääninherra ainakin. Hän oli samaa lajia kuin ensimmäinen Henry Ford: kekseliäs seppä, joka oli rakentanut ensimmäisen autonsa omin käsin ilman insinöörin koulutusta ja perustanut sitten oman autotehtaan ilman johtamistaidon koulutusta. Hän muistutti Henry Fordia monessa muussakin tärkeässä asiassa – hän oli ylimielinen, itsevaltainen ja oikukas.

Pelkästä Loren Hardemanin oikusta hänen yhtiönsä kulutti 11 000 dollaria sarjaan hammasrattaita ja vipuja, joiden avulla pikku Angelon polkemisesta saatiin kaikki irti ja auton nopeus ja teho lisääntyi.

Vuosien mittaan Loren Hardemanin vointi huononi ja hän katkeroitui Jumalan hänelle jakamiin kortteihin. Hänellä oli vain yksi poika eikä hänellä ollut tämän suhteen onnea. Pojanpoikiakin oli vain yksi eikä hänellä ollut tämänkään suhteen onnea. Maailma ryhtyi kutsumaan Hardemanin kolmea sukupolvea Numero Ykköseksi, Numero Kakkoseksi ja Numero Kolmoseksi. Ykkönen ei koskaan uskonut Kakkoselle eikä Kolmoselle valtaa johtaa yhtiötään.

Kun Angelo Perino varttui aikuiseksi hänessä ilmeni monia Ykkösen luonteenpiirteitä. Hän oli yhtä tarmokas ja vireä kuin Ykkönen. Hänellä oli myös samanlainen pakkomielle autoista: niiden suunnittelusta, rakentamisesta ja kilpaa ajamisesta. Ykkösen lailla Angelo sai melkein aina sen mitä tahtoi. Hän halusi kilpa-ajajaksi. Vuonna 1963 hän oli maailman toiseksi paras Grand Prix -ajaja ja olisi ollut paras, ellei olisi ajanut päin muuria Sebringissä ja ollut vähällä kuolla liekkeihin onnettomuudessa, jossa häneltä murtui luita ja hänen kasvonsa arpeutuivat.

Ykkönen oli suunnitellut uuden vaihteiston Angelon polkuautoon, koska hän oli ikävystynyt. Hän rakasti *tekemistä, rakentamista, aikaansaamista*. Vanha kunnon Sundancer, jonka ansiosta Bethlehem Motors oli noussut teollisuudessa valta-asemaan, oli tavallinen perheauto. Vuonna 1969 Numero Ykkönen päätti rakentaa urheiluauton. Hän sanoi murrosikäiselle pojanpojantyttäreilleen Elizabeth Hardemanille, että hän nimeäisi auton tämän mukaan Betsyksi. Tytön mielestä ajatus oli "makea".

Numero Ykkönen pestasi Betsyä suunnittelemaan ja rakentamaan miehen, johon tiesi voivansa luottaa - ralliajajan ja autonrakennusinsinöörin Angelo Perinon. Hän määräsi, että Angelon oli mentävä

plastiikkakirurgille leikkauttamaan kasvonsa, sillä hän ei voinut pitää yhtiössään huippujohtajana elokuvien hirviön näköistä ihmistä. Angelo suostui ja leikkautti kasvonsa Sveitsissä. Numero Ykkönen sijoitti Angelon Detroitiin ja antoi hänelle laajat valtuudet Betsyn rakentamiseksi.

Oli kuitenkin yksi ongelma. Numero Kakkonen oli kuollut, ja Loren Numero Kolmosen mielestä Bethlehem Motorsin tulevaisuus oli laitteiden eikä autojen valmistuksessa. Hän oli päättänyt pitää oman päänsä. Hän taisteli Numero Ykköstä vastaan ja yritti vallata yhtiön keinoin, jotka olivat joskus laillisia mutta aina likaisia. Piru hänet periköön jos joku spagu - puhumattakaan mafian pirtutrokarin pojanpojasta - horjuttaisi hänen asemaansa Hardemanin liikeyrityksen ja omaisuuden perijänä. Hän meni jopa niin pitkälle, että värväsi rikollisia mukiloimaan Angelon.

Angelo Perino osasi kuitenkin taistella, eikä mukiloiminen säikäyttänyt häntä, pelkästään suututti. Riitaisessa osakkeenomistajien kokouksessa hän vei voiton Loren Kolmannesta ja pelasti vanhimman Hardemanin vallan yhtiössä.

Numero Ykkönen nautti voitosta, jonka Angelo oli hänelle saavuttanut, mutta siitä huolimatta hän ei pitänyt siitä. Hän ei ollut tarkoittanut että hänen pojanpoikansa jäisi häviölle ja nöyryytetyksi. Pojanpoika kuului sentään *sukuun* ja veri oli vettä sakeampaa. Vanhus erotti Angelon suin päin ja karkotti hänet yhtiön tiloista.

Kohtalokas side Angelo Perinon ja Hardemanin suvun välillä ei kuitenkaan katkennut.

I

1972

1

Angelon isä, tohtori John Perino, kohotti lasin tummanpunaista viiniä - Hardemanit olisivat sanoneet sitä halpapunukuksi. Hän katsoi kukkuraisen pasta-astian yli pöydän ympärillä istuvaa seuruetta. Toiset - Angelon äiti Jenny Perino, Angelo ja Cindy Morris noudat-, tivat vihjettä ja kohottivat myös lasinsa.

"Parempaa tulevaisuutta sinulle ja Cindylle, Angelo", tohtori sanoi. "Jumalan kiitos että ukko erotti sinut. Hukkasit jo tarpeeksi aikaa Hardemanien kanssa. Sitä perhettä ei pelasta mikään. Pojanpoika Loren Kolmas on aivan yhtä paha kuin isoisänsä, se jota sanotaan Numero Ykköseksi."

"Vielä pahempi", sanoi Angelo kulauttaessaan viiniä. Hänen oli siemaistava juoma oikeasta suupielestä, koska leuassa oli vasemmalla yhä tikit ja huulet olivat siltä puolen vielä pahasti turvonneet.

"Juodaan toinenkin malja", sanoi Cindy hiljaa. "Teille, äiti ja isä. Tämä puhuttelu johtuu siitä, että Angelo ja minä päätimme tänä iltapäivänä mennä naimisiin."

Jenny Perino joi maljan silmät kyynelissä, ja kyynelet valuivat hänen poskilleen kun hän täytti lautaset. Kaikki ymmärsivät että hän olisi ollut vielä onnellisempi vain siinä tapauksessa, että tuleva miniä olisi ollut katolinen. Kaikki tiesivät myös, että Jenny oli oppinut rakastamaan

ja kunnioittamaan Cindyä ja oli hyvillään siitä, että hänen poikansa nautti niin upean tytön.

Tapansa mukaan Jenny annosteli kunkin lautaselle enemmän kuin kukaan jaksoi syödä. Itse valmistamansa paksulla lihakastikkeella höystetyn pastan lisäksi hän tarjosi salaattia valtavasta puukulhosta. Lautasellinen valkosipulipatonkia kiersi myös pöytää.

”Me pidämme isot häät”, sanoi Jenny.

”Haluamme pitää ne pian”, Angelo sanoi kevyesti.

”Lähdemme pian Eurooppaan. Minä menen taas tohtori Hansin hoitoon, jotta hän voi korjata murtumat ja yrittää saada minut entiselleni. Siis sellaiseksi kuin olin ennen edellistä plastiikkakirurgista leikkausta.”

Kolme vuotta aiemmin Numero Ykkönen oli vaatinut, että Angelo menisi Sveitsiin ja antaisi kuuluisan plastiikkakirurgin korjata paloarvet, jotka hän oli saanut Grand Prix -uran lopettaneessa onnettomuudessa. Silloin kirurgi oli luonut Angelolle uudet, nuorekkaammat kasvot. Angelo oli vitsailnut, että harva ihminen sai uudet kasvot, mutta hänen kasvonsa todella *olivat* uudet, sillä nelissäkymmenissä hän näytti kaksikymmentäviisivuotiaalta. Nyt hän näytti mukiloinnissa kärsimiensä vammojen vuoksi taas irvokkaalta. Hänen oli jälleen mentävä tohtori Hansin vastaanotolle, mutta tällä kertaa hän aikoi pyytää tohtoria muokkaamaan hänet enemmän sen kypsän miehen näköiseksi, joka hän nyt oli.

”Tänä vuonna on tapahtunut kaikenlaista”, sanoi tohtori Perino. ”Kaikki käy vielä varmasti parhain päin.”

”Kaikki ei varmaan ole sinulle mieleen”, sanoi Angelo. ”Cindy ja minä emme aio jäädä Detroitiin asumaan. Me keskustelimme tänä iltapäivänä hotellissa pitkään. Aiomme muuttaa jonnekin muualle.”

"Saammehan me tulla usein käymään?" Angelon äiti kysyi.

"Tietenkin, ja me tulemme usein tänne", Cindy sanoi.

"Niin usein että vielä väsytte meihin."

"Hankitteko te lapsia?" Jenny kysyi leveästi hymyillen.

"Kuusi tai seitsemän", Cindy vastasi.

"Ettekö viihdy Detroitissa?" kysyi tohtori Perino.

"Täällä on likaista ja vaarallista", Angelo sanoi.

"Kaikki muuttuu", sanoi tohtori. "Kun mustat pääsevät valtaan ja tekevät tästä *oman* kaupunkinsa, he haluavat pelastaa kaupungin ja parantaa sitä. Koska se ei ole ikinä kuulunut heille, he eivät ole välittäneet sen kohtalosta. Nyt..."

"On kaksi muutakin syytä", Cindy sanoi. "Ensinnäkin... ikävä sanoa näin, sillä tämähän on teidän kotikaupunkinne. Mutta suoraan puhuen, kun on nähnyt yhden takapajulan, on nähnyt ne kaikki. Minä haluan asua New Yorkissa."

"Entä se toinen syy?" Jenny kysyi. "Sanoit että niitä on kaksi."

Cindy hymyili kuivasti. "Jos me jäisimme tänne, meidän olisi pakko seurustella sellaisten inhottavien nousukkaiden kuin Hardemanien ja Fordien kanssa. Minä en kerta kaikkiaan kestäisi sitä. Herra nähköön, jos minun pitäisi tanssia golfklubin illanvietossa vielä kerran sen kömpelön, kähmivän, surkean Henry Ford kakkosen kanssa, niin takuulla oksentaisin."

Angelo virnisti. "Me muutamme pois täältä. Luuletteko että saisin Cindyn muuttamaan mielensä?"

"Et sinä sitä halua", hänen äitinsä sanoi. "Eikä sinun pidä yrittääkään. Muistatko isoisäsi?"

"Totta kai."

"Ikävää ettet voinut käydä Sisiliassa häntä katsomassa. Nyt tapaat hänet vasta taivaassa. Mutta ehkä sinun

pitäisi käydä Sisiliassa ja tavata...”

”Ei”, keskeytti tohtori Perino. ”Cindyn pitäisi ehkä jonain päivänä tavata Jake-setä. Mutta Sisiliaan? Ei. Meidän perheemme ei pidä yhteyttä sinne.”

”Isoisä karkotettiin Sisiliaan”, Angelo selitti Cindylle. ”Hän oli kuulemma mafiapomo.”

”Minun isoisoisäni oli rosvoparoni”, Cindy sanoi pahankurisesti hymyillen. ”Mistä muualtakaan minä olisin saanut niin paljon rahaa? Harvoin sellaisia summia palkallaan hankkii.”

”Cindyllä on kyyninen filosofia”, Angelo sanoi olkapäitään kohauttaen.

”Filosofiasta viis”, Jenny Perino sanoi. ”Sinun on aika ajatella tärkeämpiä asioita. Sinulla on hyvä koulutus. Olit kilpa-ajaja ja loukkaannuit ja olit vähällä päästä hengestäsi. Yritit rakentaa autoja – muiden nimiin. Sotkeennuit taisteluun auttaaksesi vanhaa miestä pitämään yhtiönsä – et *omaa* yhtiötäsi, vaan hänen yhtiönsä – ja loukkaannuit ja olit vähällä kuolla. Se on nyt ollutta ja mennyttä. Anna jo olla! Mene tämän ihanan tytön kanssa naimisiin. Angelo... ja Cindy, hankkikaa perhe. Se on kaikkein tärkeintä.”

2

”*Herran tähden!*” huudahti Betsy van Ludwige kotonaan Amsterdamissa Angelon nähdessään. ”Ne tyypit tekivät tosiaan perusteellista työtä.”

”Tunteet kävivät aika kuumina, Elizabeth-neiti.” Angelo nojautui sohvalle taaksepäin ja kietoi käsivartensa Cindyn ympärille, joka istui hänen vieressään.

”Jos vielä kerran kutsut minua Elizabeth-neidiksi, heitän sinua jollakin. Rakensit minulle auton, Betsyn. Mikset voi sanoa minua Betsyksi?”

”En tiedä. Kai siksi että Betsy on minusta auton nimi.”

”Se on *minun* nimeni, Angelo. Ole kiltti...” Hän kohautti olkapäitään. ”Mutta... miksi Sveitsiin?”

Cindy puuttui puheeseen. ”Tohtori Perino sanoo, että ruhjeiden on parannuttava ennen kuin plastiikkakirurgi voi taas aloittaa työnsä. Olimme kuukauden Lontoossa. Viivymme kaksi viikkoa Amsterdamissa ja sitten lähdemme joksikin aikaa Rivieralle. Sen jälkeen...on leikkauksen vuoro.”

”Toivottavasti se onnistuu”, sanoi Max van Ludwige.

Betsy ei ollut halunnut mennä naimisiin Maxin kanssa eikä Max Betsyn kanssa. Mutta Hardemanit — varsinkin Numero Ykkönen — olivat vaatineet että Betsyn vauva saisi Maxin sukunimen. Kaikki paitsi Betsy - jonka toiveista ei paljon piitattu - olivat olleet sitä mieltä että Maxin vaimo suostuisi nopeaan avioeroon. Max naisi Betsyn jotta lapsi syntyisi aviolapsena, sitten Betsy ottaisi Maxista eron ja tämä menisi uudestaan naimisiin vaimonsa kanssa. Järjestely voideltiin rahalla.

Angelo tiesi tuon kaiken ja oli yllättynyt siitä, että Max van Ludwige vaikutti kerrassaan kunnan mieheltä. Lapsi oli kaikesta huolimatta Maxin ja Max oli halunnut menetellä oikein. Hänen vaimonsa asui edelleen kotona, ja Betsyllä ja Maxilla oli upea neljännen kerroksen huoneisto 1600-luvulla rakennetussa talossa, jonka ikkunoista oli kanavanäköala.

Nähdessään nyt Maxin asuvan vakituisesti kuvankauniin kaksikymmentävuotiaan Betsyn kanssa, Cindy mietti, toteutettaisiinko järjestelyn viimeistä vaihetta koskaan.

Cindy tunsi Betsyn hyvin ja tiesi, että hän eli tyylikkäästi missä tahansa olosuhteista riippumatta. Huoneiston valkoiseksi rapattuja seiniä koristivat hollantilaiset maalaukset - eivät Rembrandtit eivätkä

Vermeerit, ei toki mitään niin suurellista, mutta kirkaat, keveät kaupunkija maalaisnäkyvät, jotka oli maalattu kolmesataa vuotta sitten. Rembrandtin ja Vermeerin koulukuntaa - sellaiset maalaukset. Betsyn kodissa tuoksuivat leikkokukat, joita lukemattomat maljakot olivat tulvillaan.

Velvollisuudentunnosta he kävivät lastenhuoneessa katsomassa kahden kuukauden ikäistä Loren van Ludwigea, lasta jota Betsy jo kutsui Loren Neljänneksi. Perheeseen oli palkattu englantilainen lastenhoitaja, joka oli vauvan luona. Vauvaa ihailtuaan he palasivat olohuoneeseen juomaan drinkit ja maistelemaan hollantilaisia juustoja.

”Toivottavasti pidätte ravintolasta, josta olemme varanneet illaksi pöydän”, Max sanoi. ”Hollantilainen ruoka on erittäin hyvää, mutta ellette koskaan ole kokeilleet *rijstafelia*, nyt on jo aika.”

3

Rijstafel nautittiin balilaisessa ravintolassa, jossa oli tarjolla satakunta eri ruokalajia. Valtava riisikulho tuotiin pöytään. He täyttivät lautasensa riisillä ja sen jälkeen pöytään tuotiin tarjoiluvaunuilla lähes sata pientä kulhoa kuumia ja kylmiä ruokalajeja: maustettua lihaa, vihanneksia ja hedelmiä, joita sai ottaa niin paljon kuin jaksoi.

Angelo ei ollut koskaan ennen syönyt tällaista ateriaa, mutta oli heti tyytyväinen ravintolaan. Maxin suosituksesta he tilasivat lasilliset mietoa hollantilaista giniä, geneveriä. Lisäksi he tilasivat pullon burgundinviiniä ja pullon chablista.

”Mitä aiot tehdä nyt kun et enää ole Hardemanien orja?” Betsy kysyi Angelolta.

”Minulla on useita vaihtoehtoja”, Angelo vastasi.
”Ensinnäkin minulla on kuuden miljoonan arvosta Bethlehem Motorsin osakkeita. Saatan myydä ne.”

”Ole kiltti äläkä myy”, sanoi Betsy mutkattomasti. ”Tai jos sinun on pakko myydä, myy minulle. Hankin rahat jostakin. Sinä maksoit niistä *yhden* miljoonan.”

”Sinä siis tiedät sen”, Angelo sanoi kuivasti.

”Isä oli revetä nahoistaan kun kuuli sen. Numero Ykkönen ei ollut ikinä ennen siirtänyt osakkeitaan perheen ulkopuolisille.”

”Hän tarvitsi alkupääomaa Betsy-projektille. Isäsi yritti estää häntä toteuttamasta ideaa pidättämällä yhtiön rahat hallussaan. Se oli ennen kuin Numero Ykkönen ryhtyi vastustamaan häntä ja otti yhtiön taas täysin hallintaansa.”

”Mitä muita vaihtoehtoja sinulla on, Angelo?” Max kysyi ilmeisen innokkaana kääntämään keskustelua toiseen suuntaan.

”Voin mennä kilpailijoiden palvelukseen”, Angelo vastasi. ”Minulle on tehty tarjouksia.”

”En osaa kuvitella että menisit”, Betsy sanoi. ”Kaikesta huolimatta.”

”Meidän pitäisi asua Detroitissa”, Cindy sanoi. ”Eikä se tule kuuloonkaan.”

”Ei meidän tarvitse päättää mitään vielä vähään aikaan”, Angelo sanoi. ”Palaamme Valtoihin vasta leikkauksen ja toipumisajan jälkeen ja...”

”Jos viivytte Euroopassa niin pitkään, tulkaa toki käymään meillä uudestaan”, Max sanoi.

”Max ja minä emme ehkä silloin enää asu yhdessä”, Betsy ilmoitti jyrkästi. ”Me aiomme noudattaa sopimusta.”

”Mutta emme varmasti vielä pariin kolmeen kuukauteen”, sanoi Max.

”Eipä kai”, Betsy myönsi. ”Ei vielä pariin kuukauteen, mutta takuulla ennen kuin minä olen taas vaikeuksissa.”

Angelo virnisti. ”Sinä siis...? Suo anteeksi, ei olisi pitänyt kysyä.”

”Mieluummin Max kuin joku muu”, Betsy sanoi. ”Ilmankaan en aio olla.”

Kun he lähtivät ravintolasta, Cindy sanoi haluavansa nähdä Amsterdamin kuuluisan bordellialueen. Se oli kävelymatkan päässä, ja Max vei heidät sinne. Alue sijaitsi kahdella rinnakkaisella kadulla, Oudezjids Voorburgwalilla ja Oudezjids Achterburgwalilla. Monet tytöistä kuljeskelivat kaduilla tai maleksivat porttikäytävissä sadetakki yllään, mutta monet istuivat myös valaistuissa näyteikkunoissa enemmän tai vähemmän vähäpukeisina.

Kauppaa käytiin yllättävän säädyllyisesti. ”Joka neljäs tai viides mies on siviilipukuinen poliisi”, Max selitti. ”He valvovat sääntöjä tiukasti. Tytöt eivät saa lähestyä miehiä sanoin eivätkä elein. Miehen on aloitettava keskustelu. Mutta jos kysyt joltain tytöistä, paljonko kello on, hän todennäköisesti vastaa ’Viisikymmentä guldenia’.”

Koska he olivat kaksi pariskuntaa, kukaan ei edes vilkaissut heihin. Ymmärrettiin että he olivat turisteja kuten monet muutkin näillä kaduilla.

Kun Angelo, Cindy, Max ja Betsy kävelivät alueen halki, alkoi hiljalleen sataa. Katutytöt availivat sateenvarjoja tai vetivät sadehuppua taskuistaan. Yksikään ei poistunut paikaltaan.

Max käveli Cindyn vierellä. Betsy käveli Angelon rinnalla ja hidasti askeleitaan, jotta he jäisivät hiukan toisista jälkeen.

”Olisit voinut odottaa minua”, hän sanoi hiljaa.

”Miten niin...odottaa?”

”Pikku Lorenin pitäisi olla *sinun* poikasi.”

"Betsy..." Angelo empi hetken ja sanoi sitten: "Koko Hardemanin suku olisi saanut raivarin."

"Välitätkö sinä siitä sen enempää kuin minäkään?"

"Sinun olisi paras välittää isoisästäsi. Numero Ykkönen kykenee vaikka..."

Kun Angelo epäröi taas, Betsy lopetti lauseen hänen puolestaan. "Murhaan. Mutta isä olisi räjähtänyt. Kuulin hänen nimittävän sinua sen pirtutrokarin pojanpojaksi, sen joka toimitti Numero Ykköselle viinaa kieltolain aikaan. Isä ei näytä ymmärtävän, että me Hardemanitkin olemme uusrikkaita. Numero Ykkönen korjaili polkupyöriä. Hän rakensi auton aivan kuten ensimmäinen Henry Ford. Kumpikin oli kekseliäs nikkari, ei sen enempää. Miksi isä luulee olevansa parempi kuin sen miehen pojanpoika, joka toimitti hänen isälleen viinaa? Onko se muuten totta?"

"Totta se on. Isoisä toimitti hänelle alkoholia. Ja hyvää ainetta toimittikin. Numero Ykköseltä ei noina vuosina ikinä puuttunut pisaraakaan."

"Se hänestä nyt onkin kaikkein inhottavinta", Betsy sanoi. "Ei pyörätuoli, vaan se, ettei hän saa juoda kanadalaista viskiä."

"Sen minä voin ymmärtää", Angelo sanoi.

Betsy tarttui hetkeksi hänen käteensä. "Sinä olet ihan totta näimissä, eikö niin? Tarkoitan että ihan oikeasti. Onko Cindy raskaana?"

"Ei. Ei vielä. Emme ainakaan usko."

Betsy puristi hänen kättään ja päästi sen sitten irti. "Angelo Perino, minä aion synnyttää sinulle lapsen. Olen päättänyt sen. Odotapa niin näet."

"Mitä Betsy vain tahtoo, sen Betsy myös saa", Angelo hyräili lainaten *Damn Yankeesien* sävelmää.

"Ja Betsy tahtoo sinut, pikku mies", Betsy lopetti säkeen.

”No, Franklin Rooseveltia mukailakseni sinun pitää sopia siitä Cindyn kanssa.” Angelo nauroi.

4

Nämä olivat Angelon kolmannet kasvot. Kasvot, jotka hänellä oli ollut varttuessaan, olivat murskautuneet ja palaneet onnettomuudessa kilparadalla. Hän ei ollut koskaan ollut tyytyväinen toisiin kasvoihinsa, jotka tohtori Hans oli hänelle antanut ja jotka roistot olivat murjoneet detroitilaisella kujalla. Ne kasvot olivat tuntuneet vääriltä, koska ne olivat olleet liian nuoret hänen ikäiselleen miehelle. Nyt hänellä oli kolmannet kasvot – jo toiset hiukan yli kolmen vuoden aikana.

Cindy halusi välttämättä olla läsnä kun siteet poistettiin, vaikka tohtori Hans ja hoitajattaret olivat varoittaneet, ettei Angelo aluksi näyttäisi omalta itseltään. Cindy haukkoi henkeään. ”Hän näyttää siltä kuin olisi palanut auringossa.”

”Aivan niin”, kirurgi sanoi tynesti. ”Kasvot ovat punaiset kuten sanoimmekin. Viikon kuluttua...”

Viikon kuluttua Angelo oli uusi mies. Hänellä oli eri kasvot kuin ennen onnettomuutta; plastiikkakirurgi ei ollut pystynyt palauttamaan alkuperäisiä kasvoja ennalleen. Toisaalta kasvot eivät enää olleet samat valheellisen nuoret kasvot kuin viime vuosina.

Kyömynenä ei ollut korjattu entiselleen; nyt nenä oli saksalaisen suora, mikä tohtori Hansin mielestä oli oikein ja komeaa. Murtuneet poskiluut oli osittain korjattu lantiosta siirretyllä luunpalasella. Toinen lantioluun palanen korvasi osan leukaluuta, jonka mukiloijat olivat murskanneet. Parasta uusissa kasvoissa oli, etteivät ihmiset enää kääntyneet tuijottamaan niitä.

”Minä pidän niistä”, Cindy sanoi.

Angelolle ainoastaan sillä oli merkitystä.

5

Koko Lontoossa, Amsterdamissa ja Rivieralla viettämänään aikana Angelo ja Cindy ottivat vastaan vain yhden puhelun muilta kuin perheenjäseniltä - nimittäin presidentti Nixonilta, joka onnitteli heitä avioliiton johdosta ja toivotti heille sveitsiläiseen sairaalaan kaikkea hyvää. Presidentti sanoi että Angelon kaltaisen miehen kannattaisi harkita työtä hallituksen palveluksessa ja pyysi Angeloa soittamaan sitten kun hän olisi täysin toipunut.

Sairaalaviikkojen aikana Angelo ja Cindy hoitivat kirjeenvaihtoaan ja ottivat vastaan muutaman puhelun. Angelolle soitti Fordilta Lee Iacocca, joka ilmaisi myötätuntonsa pahoinpitelyn takia, toivotti täydellistä toipumista ja ehdotti että Angelo soittaisi hänelle kotiin palattuaan. Henry Ford Toinen lähetti sairaalaan kukkia ja viestin, jossa hän pyysi Angeloa soittamaan kun hän palaisi Detroitiin. Fordin kukat tuotiin samana päivänä jolloin Bunkie Knudsenilta tuli sähke, jossa Angeloa kehoitettiin pysymään erossa Fordista. Ed Cole General Motorsilta soitti ehdottaakseen tapaamista. Täydelliseksi yllätykseksi Angelo sai sähkeen myös Soichiro Hondalta.

Mielenkiintoisin puhelu tuli Robert McNamaralta Maailmanpankista. McNamara ehdotti, että Angelo ryhtyisi konsultiksi autojen suunnittelun ja valmistuksen alalla. Hänen sanojensa mukaan tavallinen kuluttaja kaipasi aina sellaisten ihmisten näkemystä, jotka osaisivat antaa rehellistä tietoa ja neuvoja autoteollisuuden tilasta ja tulevaisuudesta ja sitä

hallitsevista yhtiöistä. Angelosta voisi tulla teollisuusanalyttikko.

Koska tämä epämääräinen ehdotus kiehtoi sekä Angeloa että Cindyä, he päättivät perehtyä ajatukseen tarkemmin.

6

Yhdysvaltoihin palattuaan he menivät Detroitiin velvollisuusvierailuille. Perinot ilmoittivat olevansa tyytyväisiä Angelon uusiin kasvoihin ja ikuisesti kiitollisia tohtori Hansille. ("Mutta suokoon Luoja ettei hänen enää ikinä tarvitse korjata niitä uudestaan", Jenny rukoi.) He kävivät lounaalla Lee Iacoccan kanssa, päivällisellä Bunkie Knudsenin kanssa ja cocktaileilla Ed Colen kanssa. Kaikki kannattivat Angelon päätöstä, että hän ryhtyisi teollisuusanalyttikoksi sen sijaan että hän menisi jonkin yhtiön palvelukseen ja yrittäisi suunnitella uuden auton.

"Ymmärtääkseni sinulta on tulossa upea uusi malli", Angelo sanoi Iacoccalle. "Mikä sen nimeksi tulee? Onko se Mustang?"

"Sinusta tulee hyvä analyttikko", Iacocca sanoi kuivasti. "Tiedät enemmän kuin luulisikaan."

"Mutta mitä hyötyä siitä on sinulle?" Angelo kysyi. "Onko Hank Ford niin kiitollinen, että hankkii sinulle yliopistoviran?"

Iacocca kohautti olkapäitään.

"Kyllähän sinä tiedät kuinka siinä käy", Cindy sanoi. "Jos auto käy kaupaksi, Hank uskottelee itselleen että se oli hänen ideansa. Muussa tapauksessa se oli *sinun* ideasi. Nyt Loren Hardeman Ensimmäinen on varma, ettei hän suinkaan halunnut rakentaa Betsyä. Ja Loren

Kolmas on ehdottoman varma, että Angelo syötti idean yhtiölle väkisin.”

”Minä en ole aivan yhtä kyyninen kuin sinä.”

Cindy hymyili Iacoccalle ja laski kätensä tämän kädelle. ”Lee, käydäänpä uudestaan lounaalla viiden vuoden kuluttua. Silloin sinä et enää ole Ford Motor Companyn palveluksessa.”

Lee Iacocca virnisti. ”Ja silloin sinä, rouva Perino, olet Bethlehem Motorsin pääjohtajan vaimo.”

New Yorkissa Cindy ja Angelo muuttivat tilapäisesti Waldorfhotellin sviittiin siksi aikaa, kun heidän Manhattanilta vuokraamaansa asuntoa remontoitiin.

Kun Cindy eräänä iltana meni kylpyhuoneeseen, Angelo oli juuri tullut suihkusta ja seisoi alasti peilin edessä katselemassa kasvojaan. ”Tiedätkö mitä tapahtuu miehille, jotka seisovat liian kauan peilin edessä kasvojaan tuijottamassa?” Cindy kysyi. ”Kasvojen katselu vie huomion pois siitä, mikä on *todella* tärkeää.” Hän kurotti kätensä Angelon ympärille ja tarttui tämän kaluun molemmin käsin.

”No jaa...” Angelo sanoi. ”Tuosta kapineesta ei ole liike-elämässä erityistä hyötyä.”

”Naidessa siitä on”, Cindy sanoi. ”Sitä paitsi se on läpäissyt kokeen.”

”Mitä?”

”Lääkäri sanoi, että minä olen hemmetin raskaana.”

”Cindy!”

”Älä nyt esitä yllättyneyttä. Mitä muutakaan olisi tapahtunut kun minä lakkasin ottamasta pillereitä ja me silti jatkoimme rakastelemista?”

Angelo kääntyi ja veti Cindyn syliinsä - varovasti kuten mies, joka on juuri kuullut vaimonsa ”arkaluonteisesta” tilasta.

Cindy halasi häntä lujemmin. "Hei! En minä mene rikki. Eikä *sekään* mene rikki. Sanon kyllä sitten kun on aika pitää taukoa. Mutta juuri nyt minä tahdon sitä!" Angelo hymyili."Niinhän sinä aina tahdot."

II

1973

Loren Hardeman Numero Kolme tiesi olevansa onnenpoika. Hän oli kompastunut paskaan ja noussut jaloilleen ruusuntuoksuisena. Useammalla kuin yhdellä tavalla.

Hänellä oli yhtiö hallinnassaan. Hänen isoisänsä, Numero Ykkönen, oli palannut Palm Beachille, ja vaikka tämä yhä sekaantui asioihin yhtä sinnikkäästi kuin aina, hän oli jättänyt yhtiön päivittäisen johtamisen pojanpojalleen ja yhtiön muille toimihenkilöille ja johtajille. Hän vaati että yhtiö jatkaisi autojen tuottamista, joten kunnianarvoisan Sundancerin tuotantoa jatkettiin. Mutta jonain päivänä...no, sekin päivä tulisi vielä.

Angelo Perinosta oli päästy eroon. Perino ei enää edes käynyt Detroitissa. Hän oli poissa pelistä, mutta mikä vielä parempaa Numero Ykkönen oli kieltänyt häntä sotkeutumasta yhtiön asioihin. Ikävä kyllä ei voinut täysin olla välittämättä miehestä, joka omisti kaksisataatuhatta osaketta, mutta Perino oli niin älykäs ettei uhmannut vanhusta.

Numero Ykkönen oli älykäs ja sitkeä. Oli aina ollut. Hän oli käyttänyt Perinoa hyväkseen ja jopa saanut sen spagunpirulaisen pitämään siitä. Hän oli saanut Perinon ymmärtämään että veri on vettä sakeampaa, joten vaikka hän, Loren, oli tehnyt virheitäkin, hän kuului yhä perheeseen ja oli isoisän silmissä entistä korkeammalla, asemassa johon kukaan ulkopuolinen ei ikinä pääsisi.

Nämä eivät kuitenkaan olleet ne syyt, joiden vuoksi Loren tunsu itsensä onnekkaaksi – nämä kaikki olivat liike-elämää. Hän oli onnenpekka yksityiselämässään, ja se oli vielä tärkeämpää.

Hänen ensimmäinen vaimonsa Alicia, Betsyn äiti, ei enää kiusannut häntä. Alicia asui Connecticutissa ja viihtyi golfin ja purjehduksen parissa – ja näköjään myös uuden poikaystävänsä kanssa. Alicia omisti viisi prosenttia Bethlehem Motorsista ja oli kirjoittanut Lorenille kitkerän kirjeen, jossa hän oli valittanut osinkojen vähenemistä ja osakkeiden arvon alenemista. Viiden prosentin osakkuudellaan hän ei silti pystynyt vaikuttamaan tilanteeseen paljonkaan.

Lorenin toinen vaimo Bobbie, lady Ayres, oli saanut avioeron, ja se oli tullut kohtalaisen halvaksi. Eräänä iltana raivoisan riidan jälkeen Bobbie oli tunnustanut maanneensa Perinon kanssa. ("Se pirun spagu vanhoi minulle, ettei koskaan ollut nainut vaimoni kanssa!" Sille Bobbie oli nauranut. "Ei hän nainutkaan. Hän nai tyttöystäväsi ennen kuin me menimme naimisiin.") Bobbie ei vihannut Lorenia. Bobbie halveksi häntä, mikä oli vielä pahempaa. Mutta joka tapauksessa oli hyvä, että hän oli päässyt Bobbiesta eroon.

Avioliitto oli päättynyt mitä sopivimpaan aikaan. Kuukausi sen jälkeen, kun Loren oli tavannut Robertan, hän oli vapaa menemään tämän kanssa naimisiin. Ja Roberta oli parasta mitä hänelle oli ikinä tapahtunut.

Ja joka tapauksessa hyvät ajat olivat palanneet. Vaikka Nixon olikin joissakin asioissa hiukan höperö, hän oli silti hyvä presidentti ja puolusti vakaasti niitä arvoja, joiden ansiosta Yhdysvallat oli hieno maa. Loren oli alkanut käyttää Yhdysvaltain lippua takinkäänteessään kuten Nixon, ja hän oli myös iloinen siitä, että Nixon oli saattanut liivipuvun uudelleen kunniaan. Loren piti

liiveistä koska luuli, että ne kätkivät hänen vatsansa. Oli myös hyväksyttävää taas käyttää hattua, ja koska hiukset ohenivat, Loren peitti mielellään päälakensa. Hän oli tanakka, ei yhtä kookas kuin Numero Ykkönen oli ollut, mutta kookkaampi kuin isänsä. Hän arveli, että jos hän harrastaisi hiukan enemmän liikuntaa ja joisi hiukan vähemmän, hän olisi komea mies. Mutta mieluummin hän oli tyytyväinen mies.

Hän ismi Sundancerin takapenkillä ja autonkuljettaja vei häntä kotiin. Henkivartija istui kuljettajan vieressä. Sen jälkeen kun Loren oli järjestänyt Angelo Perinon mukiloinnin, hänen oli ollut pakko palkata henkivartija. Ennemmin tai myöhemmin spagunpirulainen kostaisi, ellei itse niin sitten niiden gangstereiden avulla, joihin Perinon perheellä oli yhteyksiä. Oli ollut virhe, ettei Loren ollut käskenyt hakata Perinoa hengiltä. Jos vielä tulisi tilaisuus, hän ei tekisi samaa erehdystä toista kertaa. Perino oli vaarallinen.

Roberta ei olisi antanut hänen tehdä sitä virhettä.

Ikävintä Bethlehem Motorsin pääjohtajan asemassa oli, että Lorenin täytyi ajella tällä perhanan Sundancerilla. Hän oli harkinnut käynnistävänsä loistoautojen tuotantolinjan, joka tekisi Bethlehem Motorsin omia cadillaceja tai lincolneja, kenties Loreniksi ristittyjä, mutta hän tiesi ettei Numero Ykkönen olisi hyväksynyt ajatusta. Eivätkä myyjät olisi koskaan suostuneet siihen. Heidän oli jo nyt tarpeeksi hankalaa myydä Sundancereita.

Tämä hänen omaan käyttöönsä uskottu Sundancer oli yhtiön historiassa ainoa laatuaan. Kaikki oli muutettu: Sundancerin koriin kätkeytyi luksusauto. Alkuperäisen moottorin tilalle oli asennettu tehokas, korkeapuristeinen Mercury-moottori. Neliportainen Hurstin vaihteisto sai uuden moottorin tehosta kaiken irti. Ylimääräisen

painolastin ja uuden kiihtyvyyden tasapainottamiseksi koria oli vahvistettu ja jousitus oli kokonaan uusittu. Loren ajoi autoa toisinaan itse ja nautti yllättäessään Mustangien ja Chargerien ajajat kun hänen Sundancerinsa sai kumit savuamaan.

Useimmiten hän antoi kuljettajan ajaa. Hän nautti eniten auton sisustuksesta. Vinyyliä ei näkynyt missään. Se oli kaikki korvattu nahalla ja kiiltävällä pähkinäpuulla. Sundancerin nelikulmaisten mittareiden ja liian myöhään syttyvien varoitusvalojen sijasta tämän auton kojelaudassa oli täysi rivistö kunnollisen auton mittareita. Takaistuin koostui kahdesta mukavasta nahkanojatuolista, jotka erotti toisistaan baari.

Auto oli maksanut Bethlehem Motorsille 550 000 dollaria. Numero Ykkönen ei ollut nähnyt sitä eikä koskaan näkisikään. Summa oli piilotettu eri tileille: tuotekehittelyyn, mainontaan, koneiden uusimiseen ja niin edelleen.

Loren oli juuri avannut baarikaapin ja kaatanut itselleen viskipaukun. Pieni sähköinen jääkaappi oli osoittautunut hyvin epäkäytännölliseksi, joten hän oli päätenyt sellaiseen pieneen jääkaappiin, johon tuotiin jäitä. Yksi kuljettajan velvollisuuksista oli pitää huolta siitä, että se oli aina täynnä jäitä ja että baarissa oli runsaasti viskiä, giniä ja konjakkia.

Kuljettaja vei häntä kotiin - oikeastaan Robertan kotiin, sillä hän oli muuttanut Robertan luo kolmisen kuukautta aiemmin. He olivat sopineet etteivät menisi naimisiin ennen kuin olisivat varmempia toisistaan, mutta niin varmoja he olivat olleet että olivat muuttaneet yhteen ja luvanneet toisilleen, että joko menisivät naimisiin tai muuttaisivat erilleen ennen vuoden loppua.

Naisen nimi oli Roberta Ford (ei niitä Fordeja) Ross. Hänen miehensä Harold Ross oli kuollut kaksi vuotta

aikaisemmin. Mies oli ollut arkkitehti ja rakennusurakoitsija ja koonnut sievoisen omaisuuden ennen kuolemaansa. Hän oli jättänyt Robertan hyvin varoihin ja oli syytäkin. Ilman Robertaa Harold ei olisi menestynyt näin hyvin.

Roberta oli suorittanut Harvardissa liiketaloustieteen ylempään tutkintoon ja oli ensimmäisiä sen suorittaneita naisia. Hän oli erikoistunut markkinointiin ja ryhtynyt kiinteistönvälittäjäksi. Ennen kuin hän oli kolmekymmentäyksivuotiaana mennyt naimisiin Rossin kanssa, hän oli ollut viisi vuotta Waynen piirikunnan kiinteistönvälittäjien Miljoonan dollarin kerhon jäsen, mikä merkitsi että hän oli joka vuosi myynyt yli miljoonan dollarin arvosta kiinteistöjä. Neljänä noista viidestä vuodesta hän oli ansainnut yli 75 000 dollaria. Suostuessaan Rossin kosintaan hän luopui suunnitelmasta perustaa oma kiinteistönvälitystoimisto.

Vuoden kuluessa avioliiton solmimisesta Roberta huomasi että Kirk, yksi Duvalin yhtiökumppaneista Duval, Kirk & Rossilla, kavalsi firmalta suuria summia. Duval ja Ross olivat valmiit antamaan anteeksi ja unohtamaan. Roberta ei. Hän antoi tapauksen yleisen syyttäjän tutkittavaksi. Kavaltaja joutui kolmeksi vuodeksi vankilaan ja Roberta ajoi oikeudenkäynnissä läpi vaateen, jonka mukaan mies joutuisi korvaamaan neljäkymmentä senttiä jokaista kavaltamaansa dollaria kohden.

Sen jälkeen Roberta otti yhtiön johtoonsa. Duval ja Ross vastasivat suunnittelusta ja rakentamisesta, ja Roberta johti yhtiötä. Duval jäi kiitollisena eläkkeelle kuusikymmentäviisivuotiaana. Roberta yhtiöitti firman ja houkutteli sen palvelukseen nuoria arkkitehteja antamalla heille mahdollisuuden ryhtyä osakkaiksi. Ross & Associates -yhtiöstä tuli yksi Keskilännen suurimpia arkkitehtitoimistoja.

Sitten Ross kuoli.

Roberta tarjosi osakkeitaan - ja yhtiön täydellistä hallintaa - nuorille arkkitehdeille. Hän tarjosi heille mahdollisuutta ostaa osakkeet sitä vastaan että hän saisi tietyn prosenttiosuuden yhtiön bruttotuloista. Hän vaati että firman tilit tarkastaisi Touche, hän kävi itse ajoittain eri toimistoissa tarkastamassa tilejä. Hän sai liiketoiminnasta yli puolen miljoonan vuositulot.

Hän oli joka suhteessa merkittävä nainen.

Hän oli yhtä pitkä kuin Loren, itse asiassa sentin verran pitempikin. Ilman kampaajan apua hän olisi ollut oljenvaalea. Sitä hän ei tahtonut, eikä hän myöskään tahtonut että hänen hiuksensa leikattaisiin liian lyhyiksi. Hän vaati ja sai hiuksiinsa täysin luonnollisen näköisen kullavärin. Aikana jona nutturakampaukset olivat muotia, hän leikkautti hiuksensa lyhyiksi; ohimoilta ne olivat lyhyemmät kuin useimmilla miehillä, pääläeltä kampausta oli pöyheä mutta ei korkea. Hänen silmänsä olivat voimakkaan siniset. Nenä oli liian iso ollakseen ihanteellisen kaunis, mutta hän ei ollut koskaan halunnut, että kirurgi poistaisi siitä rustoa. Suu oli kapea ja huulet ohuet.

Robertan vartalo oli roteva. Hänellä oli leveät hartiat, voimakkaat käsivarret ja pitkät, lihaksikkaat sääret. Lantio oli kapea hänen kokoiselleen naiselle, mutta rinnat eivät jättäneet epäilystä hänen naisellisuudestaan. Ne olivat isot.

Roberta tuli ovelle Lorenia vastaan ja suuteli miestä himokkaasti. "Miten päivä meni?" hän kysyi.

"Samaa vanhaa paskaa", Loren vastasi. "Taas on puhetta muovin hinnan nostamisesta. Kai tiedät, se perhanan arabien öljyboikotti. Se tulee maksamaan meille kahdeksan dollaria yksiköltä jääkaappituotannossa

ja yli sataneljäkymmentä jokaista Sundanceria kohti. Kuinka helvetissä me voimme kilpailla kun...”

”Eikö sama korotus koske kaikkia?”

”Niin mutta...”

”Sitten pystytte kilpailemaan”, Roberta sanoi. ”Kyllä sinä keksit jonkin tavan selvittää tuosta. Minä tunnen sinut, Loren. Olet terävä kaveri.”

Loren viskasi salkkunsaa kaappiin ja ripusti sadetakkinsa naulakkoon. Hän vannoi aina, että kävisi illalla salkun paperit läpi, mutta ei koskaan käynyt. Bethlehem Motorsilla oli ongelmia, pahoja ongelmia, mutta hän maksoi palkkaa ihmisille siitä, että he työskentelivät iltaisin; ei hänen itsensä tarvinnut tehdä iltatöitä.

Roberta oli häikäisevän näköinen, kuten hän aina yritti olla Lorenin tullessa illalla kotiin. Hänellä oli yllään räätälin tekemät harmaat flanellihousut, joiden leikkaus oli tavallista tiukempi, jotta ne istuisivat hyvin takamukseen ja sääriin. Niiden lisäksi hänellä oli luonnonvalkoinen palmikkokuvioinen villapusero. Jostain syystä hänestä oli mukava kuljeskella talossa avojaloin, joten hänellä ei ollut kenkiä jalassaan.

”Oletko saanut mitään juotavaa?” hän kysyi.

”Otin autossa viskin.”

”Haluatko nyt viskin?”

”Totta kai.”

He menivät olohuoneen ja ruokasalin läpi talon takaosan oleskeluhuoneeseen. Se oli ylellinen kuten talon kaikki huoneet, mutta viehätti Lorenia enemmän kuin mikään muu niistä. Sen sisustuksena oli pieni Steinway-flyygeli, jota Roberta soitti, ja kartanotyyllisiä englantilaisia huonekaluja: kaksi muhkeaa sohvaa ja isoa nojatuolia, jotka oli päällystetty värikkäällä kukallisella kankaalla. Kun verhot olivat auki, takaseinän

maisemaikkunasta avautui näkymä tiheästi istutettuun kivikkopuutarhaan. Suurimman osan tammilattiaa peitti iso persialaismatto. Seinillä oli maalauksia lämminverisistä hevosista ja telmivistä spanieleista maalaismaisemassa. Kolme messinkilamppua loi huoneeseen lämmintä valoa.

Roberta toi juomat sohvalle, jolle Loren oli istahtanut. Hän istui Lorenin viereen, skoolasi, joi ja suuteli sitten Lorenia.

”Kävin juuri pesulla”, hän tokaisi.

Loren siemaisi viskiään toisen kerran., Hän nyökkäsi. ”Hyvä”, hän sanoi.

Hän nousi, laski lasinsa sohvapöydälle ja alkoi riisua vaatteitaan.

Sillä välin kun hän riisuutui alastomaksi, Roberta sujautti housunsa ja pikkuhousunsa alas ja jätti ne nilkkoihin.

Hän asettui sohvan päähän sohvapöydän taakse. Loren oli nyt ilkialasti ja polvistui hänen eteensä. Hän työnsi Robertan villapuseron ylös, suuteli kumpaakin rintaa ja imi nännejä. Sitten hän työnsi Robertan polvet erilleen ja hautasi kasvonsa jalkoväliin. Hän etsi kielellään sitä mitä tiesi Robertan haluavan. Hän kosketteli paikkaa kielen kärjellä. Hän nuoli sitä. Sitten hän perääntyi hiukan ja alkoi nuolla Robertan häpykarvoja kauttaaltaan koko kielellään.

Jos joku olisi vuosi sitten sanonut hänelle että hän tekisi tällaista -ja vielä paljon muutakin mitä Roberta oli hänelle opettanut - hän olisi nauranut. Hänkö, Loren Hardeman, alastomana polvillaan nuolemassa naisen vittua? Niin hän kuitenkin teki. Sitä paitsi hän piti siitä. Hän ei tiennyt minkä takia. Sitä hän ei osannut selittää.

Robertan selkä kaareutui ja hän voihkaisi. Loren alkoi taas nuolla häpykieltä ja keskitti siihen kaiken

huomionsa. Hän nuoli kunnes Roberta parahti ja sai orgasmin. Sitten Loren nuoli häntä taas kauttaaltaan. Robertalle tuli taas ennen kuin Loren oli päässyt edes klitorikseen asti. Kun hän nuoli sitä uudestaan, Robertalle tuli kolmannen kerran.

Roberta työnsi hänet pois luotaan.

"Oliko se hyvä?" Loren kuiskasi.

"Olet pystynyt parempaan", Roberta ärähti.

"Haluatko rangaista minua?"

"Vähän."

Loren nosti housunsa lattialta, veti vyön irti lenkeistä ja antoi sen Robertalle. Hän kääntyi nelinkontin pakarat Robertaan päin.

"Anna tulla", hän kuiskasi käheästi.

Roberta sivalsi häntä vyöllä viitisen kertaa, niin että pakaroihin kohosi ilkeitä punaisia juomuja. Sitten Roberta heitti äkkiä vyön syrjään, pudottautui lattialle Lorenin viereen, käänsi miehen kovakouraisesti selälleen ja otti hänen jäykän elimensä suuhun. Loren sai puolessa minuutissa orgasmin. Roberta nieli sperman.

Loren jäi makaamaan alastomana lattialle, kun Roberta veti alushousut ja pitkät housut jalkaan. Roberta ojensi hänelle sen mitä drinkistä oli jäljellä, otti oman drinkkinsä ja kulautti sen kurkkuunsa.

Roberta meni baarikaapille ja kaatoi heille uudet drinkit. Hän vilkaisi kelloaan ja sanoi: "Meillä on tasan kahdeksantoista minuuttia aikaa ehtiä Farbereille. Ja Herran tähden, sinä olet taas hikoillut. Paras kun menet kiireen vilkkaa suihkuun. Minä lähden näin. Sinä voit panna päällesi sen vaaleanruskean takin ja tummanruskeat housut."

Loren kulautti puolet drinkistä kurkkuunsa. Hän kumartui suukottamaan Robertan jalkoja ennen kuin lähti portaita kohti kylpyhuonetta.